

22 HISTORIA

22.1 Inledning

¹Utan esoteriska kunskapen äro människorna ur stånd att redogöra för förflutna skeendet. Hur skulle människorna kunna förstå detta skeende, när de sakna kunskapen om verkligheten och livet, om Lagen, om livets mening och mål, om de makter som styra världen?

²Utan esoteriken förbli människorna okunniga om tillvarons medvetenhetsaspekt. De veta ingenting om vårt solsystems och vår planets kollektivmedvetenhet eller om dennas graderingar. Vad värre är: de veta ingenting om människans medvetenhetsutveckling på vår planet.

³Kunskapen om hur människans medvetenhet utvecklats under årmiljonerna är den viktigaste för riktig uppfattning om det förflutna. Den kunskapen sakna historikerna. De ana icke ens, att den finns. I stället syssla de med politiska historien och dess barbari, med sådant som förstärker emotionala illusionismen och mentala fikcionalismen. Sådant studium kalla de "kultur", vilket visar att de icke veta vad kultur är. När man är så långt borta från verkligheten, att man kan godtaga någon av de härskande ideologierna (religionerna inräknade), kan man omöjligt förstå den verkliga historien.

⁴Ungdomen och allmänheten matas med den historia historikerna konstruerat (oftast fantiserat ihop), som om den vore sanna redovisningar av förflutna skeendet. I många avseenden är denna historia medveten förfälskning, förövad i avsikt att försvara och förgylla makthavarnas intressen och vidskepelser. I andra avseenden är den föga bättre än en samling historiska romaner, baserade på gamla krönikor, skrivna av folk som levde i fantasiens värld och tog sina egna infall för uppenbarelser.

⁵Historien har nästan lika mycket som religionen vilselett mänskligheten. I många avseenden ha de två även ingått förbund, såsom ifråga om religionshistorien.

⁶Inom varje område av det förflutna, där esoterikern förunnats skåda in, har detta visat sig vara så totalt annorlunda vedertagna historien, att det förefaller uteslutet att få rättelse till stånd. I det fallet har "den historielösa människan" det bättre ställt än den historiskt bildade. Hon behöver icke befria sig från historiska betraktelsesätt.

⁷Objektiv, med verkligheten överensstämmande historia är icke möjlig för mänskligheten på dess nuvarande utvecklingsstadium. Det förflutna skeendet i fysiska, emotionala och mentala världarna förblir oåtkomligt för lägre jag än kausaljag. Endast kausaljag och essentialjag kunna utforska det förflutna; kausaljag fysiska skeendet och essentialjag motiven hos de styrande.

⁸Exoteriska historien kan icke ge oss kunskap om det förflutna. Den kan icke ge oss de perspektiv på förflutna skeendet som erfordras för en historia värd namnet. Grunden därtill är att historikerna aldrig ägt någon kunskap om verkligheten, om medvetenhetsutvecklingen, om utvecklingsstadierna, om de verkliga historiska epokerna. Den verkliga historien är oskriven ännu. Detta gäller även kulturhistorien, för att icke tala om religionshistorien.

⁹Med naturforskningen (från och med Galilei) har mänskligheten själv fått börja utforska fysiska världen. Fysikalismen är det första resultatet av människans självständiga forskning. Överfysiska kunskapen har först från och med år 1875 fått bli allmänt tillgänglig. Forskare med fysisk-eterisk objektiv medvetenhet komma att kunna utforska fysisk-eteriska molekylarslagen. Kausaljag ska i nästa århundrade hjälpa forskare studera fysiska, emotionala och mentala medvetenhetsslagen. Därefter kan man börja tala om allmän verklighetskunskap. Esoteriska historiker ska skänka mänskligheten planetens historia och alldeles särskilt de fem senaste zodiakepokernas. Av den historien ska människorna kunna lära någonting. Av vår nuvarande historia ha vi lärt känna mänskliga idiotien och brutaliteten, människans sämsta egenskaper. Det är hög tid att vi börja utveckla de ädlare.

22.2 Historiska källmaterialets otillförlitlighet

¹Det framgår av diskussioner med historiker, att dessa icke inse otillförlitligheten hos det källmaterial de godtagit. Om de ägt en smula verklig kunskap om det förflutna, skulle följande stått klart för dem:

²De på kultur- och humanitetsstadierna voro invigda och tego med sitt vetande. De på lägre stadier, de oinvigda, saknade alla möjligheter att orientera sig i tillvaron eller ens skaffa sig erforderlig "vetenskaplig" utbildning. De oinvigda saknade med andra ord alla möjligheter att bedöma samtida och förflutna skeendena.

³Det historiska källmaterialet är i stort sett sammanställningar av skvaller. Detta har dikterats av emotionala antingen repulsionens eller attraktionens motiv, och då vet man dess tillförlitlighet. De flesta historiska personligheter ha skildrats av sina fiender. Vännernas lovsånger vittna i regel om lika stora fördomar.

⁴En av de mycket få, som ägt förutsättningar att bedöma tillförlitligheten, var Nietzsche såsom filolog, och hans redovisning av det egna forskningsområdet borde ha manat till eftertanke. Exoteriska historikerna kunna icke redovisa ens nutidens skeende oaktat det enorma dagsmaterial som står till deras förfogande. De kunna konstatera: så står det i vissa dokument, den och den dagen "small skottet" etc. Den, som skall få något verkligt ut ur bulletiner och referat, får nog vara tankeläsare. Och det sagda gäller vår tid. Vi få vara nöjda, om äldre tiders kungalängder och notiser om drabbningar och fredsslut uppvisa exakta årtal. Mycket mer exakt finns ej.

22.3 Historikerna äro ovetande om det förflutna

¹Historikerna äro ovetande om människosläktets ålder, drygt 21 miljoner år. De äro ovetande om de många höga kulturer, som "spårlöst" gått under i "förhistorisk" tid; det vill säga, under hela den ofantligt långa tidrymd, om vilken den exoteriska historien icke har några uppteckningar.

²De tidrymder, arkeologi och historia röra sig med, äro endast vårt närmaste förflutna. Arkeologien sysslar med de senaste 9000 åren och världshistorien med c:a 4000 år.

³De arkeologiska utgrävningarna kunna jämföras med forskningens konstaterande av fakta. Men de ge endast undantagsvis möjlighet att fastställa historiska sammanhang. Särskilt är dateringen en ytterst vansklig sak och blir i alltför många fall godtycklig konstruktion. Det mesta, som exoteriska historien tror sig veta även om de senaste fyra tusen åren, hör till legendbildningen. Det är först från och med renässansen under 1400-talet, som vi börja få mer exakta och fylliga uppgifter om mänsklighetens liv på vår planet.

⁴Vi veta en hel del om Egyptens, Mesopotamiens, Greklands och Roms historia tack vare äldre litteratur. Men det historiska material, som gick förlorat med biblioteket i Alexandria, kan ersättas endast av forskare i esoteriska arkivet och biblioteket, av forskare med kausalt förstånd (kausal objektiv medvetenhet). Då först få vi verkliga, exakta fakta. Och då kommer den nuvarande legendhistorien att skatta åt förgängelsen.

⁵Historikerna sakna möjlighet att avgöra, vilka faktorer som haft största betydelsen för medvetenhetsutvecklingen. Det är endast esoteriska historien, som kan redogöra för mänsklighetens verkliga världshistoria.

⁶Historieforskningen upptäcker sällan de djupa underströmmarna i det historiska skeendet. Den ser ytan och konstruerar efter ytföreteelser sina historiska epoker. Vad som en gång nått fulländad utgestaltning lever alltid kvar under ytan. Det vi tro vara döda avlagringar av det förflutna lever kvar hos de individer som då inkarnerade och tar ständigt ny form.

⁷Det sagda avser ej att förringa historieforskningens betydelse. Tvärtom. Det innebär en uppmaning till historikerna att vidga perspektiven i det historiska betraktelsesättet.

22.4 *Historikerna ana ej kulturens ursprung*

¹Historikerna ha ingen aning om, varifrån den så kallade antika kulturen ledde sitt ursprung och varpå den berodde. De ha nöjt sig med att konstatera, att de grekiska och romerska humanisternas livsåskådning var överlägsen allt som frambragtes under de nära två tusen år som därefter följde. De ha icke ställt sig frågan, varifrån dessa vise fingo sin kunskap, sin insikt, sin vishet. De ha icke kunnat förklara faktum, att dessa vises livsinsikt icke var resultat av en långsam kulturutveckling utan framträdde skenbart oförmedlat hos vissa individer. En och annan forskare antog på mycket lösa grunder, att "ljuset kommit från öster".

²Esoteriska historiens förklaring är, att humanisternas överlägsenhet berodde på att de inhämtade sin livsåskådning i de esoteriska kunskapsordnarna. Ingen historiker har vetat något om dessa hemliga kunskapsordnar. Ännu i dag äro de ovetande om hermetiken i Egypten, magiorden i Persien och pytagoreernas kunskapslära. Historikerna veta icke, att all kunskap, all kultur, ytterst härrör från esoteriska kunskapsordnarna.

³Detsamma gäller om nyare tidens humanister. Exempelvis Goethe hämtade sin livssyn från den äkta rosenkreuzarorden, vari han var invigd. Allt eftersom kyrkan förlorade sin makt, kunde dessa humanister offentligt göra sin livssyn i litterära verk. Det var vid läsningen av dessa som senare tiders gamla invigda väcktes till återerinring av det som de ägde latent från tidigare liv. Humanismen blev därmed den ideala förebilden.

⁴Visste historikerna detta, skulle de intressera sig för den moderna esoteriken i stället för att förlägga all kunskap så långt borta i tiden som möjligt. De ivra för studiet av grekiska och romerska författare men förakta och förkasta esoteriken, som numera publicerats och som varit den ursprungliga grund på vilken de gamla tänkarna byggde sina iakttagelser.

⁵Historikernas obekantskap med dessa fakta vittnar om verklig historisk okunnighet. Det är på tiden att forskarna sluta upp att lära av varandra eller utgå ifrån de av den så kallade historiska forskningen slutgiltigt fastställda dogmerna. De kunna lugnt stuva ner dessa i historiska fiktionernas arkiv. Esoteriska historien är den enda tillförlitliga, och den vederlägger alla historiska utläggningar, konstruerade av alltför få verkliga fakta och alltför många "historiska fakta".

22.5 *Världshistorien är fantasikonstruktion*

¹Ifall historien endast konstaterade fakta i det förflutna, vore den en verklig kunskapskälla. Men liksom allt annat vetande, som ligger utanför fortlöpande konstaterande och kontroll, är det historiska vetandet icke kunskap om det verkliga förflutna skeendet utan vetande om vad historikerna ha för uppfattning om detta. Och det är två vitt skilda saker. Även för historiska forskningen borde principen gälla, att man bör ha fakta för allt och veta vad man talar om. Historikerna själva ana icke sin okunnighet om den verkliga historien.

²Den för dagen, för nationen gällande uppfattningen av förflutna skeendet ändras genom fortsatt forskning med dess ofta lika fiktiva resultat. Mycket kvarstår oförändrat från äldre historieböcker. Men det beror på att man ännu ej lyckats finna andra "urkunder", som komma med nya, revolutionerande fakta. I alltför många fall saknas urkunder och har man måst tillgripa konstruktioner, som ha föga med verkligheten att göra. Om dessa äro skickligt gjorda, är det utan fakta svårt att vederlägga dem. Historien rör sig i mycket stor utsträckning med dylika fantasikonstruktioner. I den meningen är även historikern "historielös".

³Ett exempel på historisk fantasikonstruktion: Hos historikerna påträffar man påståendet, att de grekiska mysterierna voro tillställningar, i vilka mystagogerna likt våra dagars illusionister bedrevo allsköns hokuspokus. Eftersom ingen i mysterierna invigd någonsin röjt någonting för oinvigda om vad som däri försiggick, står det klart, att påståendet saknar grund. Dessutom ger esoteriska historien andra besked. Det borde ligga i historikernas eget intresse att utmönstra dylikt ansvarslöst prat, som fyller historiens blad. Men det skulle icke bli mycket kvar, ifall historikerna

skilde på vad de visste och icke visste om det förflutna.

⁴Ett exempel på vilseledande betraktelsesätt: Historikernas indelning av historien i stenålder, bronsålder, järnålder etc. har allmänt uppfattats som en relevant beskrivning av fortgående utveckling av mänskliga intellektet. Ett fundamentalt misstag. Medvetenhetens (speciellt reflexionsförmågans) utveckling kräver avsevärt längre tidrymder. Dyliga misstag äro ofrånkomliga, när man bedömer efter "skenet" utan vetskap om fakta.

⁵Hur kan man då veta, att historien i huvudsak består av legender? Det kan man därför att den esoteriska historien finns. Denna har upptecknats i oförgängliga och oförfalskade planetminnet av forskare från planethierarkien, vilka kunna studera de förflutnas skeende, och detta beträffande alla tre verklighetsaspekterna. De glimtar ur esoteriska historien vi erhållit genom Blavatsky, Leadbeater och Bailey klargöra, att exoteriska historien i stort sett är en fantasikonstruktion.

⁶Egentligen skulle man icke behöva denna förklaring, ty en grundlig jämförelse mellan de olika historieförfattarnas utsagor borde räcka för att klargöra hur oviss all historia är. Varje ny undersökning ger ett annat resultat. Naturligtvis visar sig detta, när det gäller någon central gestalt i historien. Man behöver bara taga del av forskningen om "Jesu liv" för att inse, hur hypotetiska teologernas alla påståenden om denna gestalt äro. Ej att undra på, att närmare tjugotalet grundligt arbetande forskare ha betvivlat, att Jesus ens funnits till. När ska historikerna inse fiktiviteten i den historia de anse nödvändig för allmänbildningen?

⁷Världshistorien är oskriven ännu. Vad som utges för världshistoria är fakta och legender hoprörda. Skilja dessa åt kunna endast kausaljag och högre jag. Därmed avses inga klärvoajanta, som studera "akashakrönikan". Det historiska betraktelsesättet är ohållbart, därför att det utgår ifrån historikernas redogörelser av förflutna skeendet såsom tillförlitliga, vilket de endast undantagsvis kunna vara. Verkligheten har även i historiskt avseende sett helt annorlunda ut. Liksom människorna sakna möjlighet att konstatera överfysiska fakta, äro de ur stånd att konstatera det förflutnas fakta annat än undantagsvis, äro de framför allt oförmögna att insätta fakta i deras rätta sammanhang. För övrigt måste den, som skall återge historiska skeendet, förmå analysera tillvarons tre aspekter. Man måste kunna studera de historiska personligheternas emotionala och mentala liv.

⁸Det är verkligen synd om människorna, ty de veta icke att de äro okunniga och att de sakna möjlighet att utforska både tillvaron och det förflutna.

22.6 Tre kategorier av historiker

¹Man kan i vår tid inom de flesta områden urskilja tre kategorier: fundamentalister, som vilja fasthålla vid det gamla; revisionister, som ska klåfingrigt ändra på allting; och sökare, som mödosamt lägga ny grund och bygga upp ett hållbart system. Av dessa kan man betrakta revisionisterna som de minst vederhäftiga. De ha insett, att historien i mångt och mycket kan räknas till diktens värld. Alltså skall historien revideras. Varje litet nytt fynd blir då naturligtvis icke bara revolutionerande – det vore välgörande – utan godtas såsom det äntligen riktiga, vilket är samma fundamentala misstag som det man tror sig kritisera.

²Man börjar komma underfund med historiska vetandets fiktivitet. Och genast komma teologer, filosofer och historiker med sina rekonstruktioner av mörkaste medeltiden och vilja göra den till en ljusepok. Men den fiktionen skall icke bli gammal. Sunt förnuft behöver bara fråga sig, vad medeltidens människor – mänskligheten bestod av analfabeter – hade för möjlighet att "veta något", för att inse, hur löjligt det är att söka göra medeltiden till en ljusets epok. Visst firade skolastiska vältaligheten orgier och fantasien triumfer. Men det räcker inte.

³Revisionisterna begå samma fel som fundamentalisterna. De tro på möjligheten för människan att fastställa sanningen om det förflutna. De tro på urkunder och allsköns fynd och inse ej, att de endast kunna komma med nya konstruktioner, i stort sett lika ovederhäftiga som de hittillsvarande. På någon enstaka punkt ha de kanske möjlighet att konstatera faktum. Men att

insätta detta i rätt sammanhang kunna de ej. Det förflutna är mörklagt, tills vi i kausalvärlden få skåda det förflutna skeendet i nuet.

22.7 Vi lära ingenting av historien

¹Det är en gammal truism, att “vi ingenting lära av historien”. Det beror icke bara på att människorna (historikerna inräknade) äro okunniga om det förflutna, utan även på att de sakna förmåga att upptäcka det generella i det individuella. De tro att senaste generationen som först nått fram till den enda riktiga världs- och livsåskådningen, att den begriper och kan bedöma allt.

²Historikerna sakna förutsättning att bedöma de verkliga orsakerna och verkningarna av sin egen tids företeelser. Framtiden får utvisa, hur mycket våra dagars historiker ha förstått av den revolution i tänkesätten som blivit en följd av esoteriska förkunnelsen, vilken omärkligt och långsamt genomsyrar tänkandet alltsedan år 1875.

³Den period av “frihet” vi nu uppleva kommer att lära närmaste generationer nödvändigheten att sätta gräns för friheten. Beklagligt är, att den insikten snart på nytt går förlorad, eftersom människan ingenting lär av historien. Esoteriska historien vet att berätta, hur många gånger mänskligheten fått lära om den läxan. De enklaste livserfarenheterna måste tydligen läras om otaliga gånger. Det ena lägre samhällsskiktet efter det andra kommer till makten och måste likt barnungar lära sig den läxa de äldre lärt. Det skulle icke behövas, om de äldre klasserna icke missbrukade sin makt, när de återfått den. Men så går det i en välvande rotation genom årtusendena. Mänskligheten lär så långsamt, att man icke kan konstatera någon medvetenhetsutveckling under de epoker som räknas till kända världshistorien.

⁴Liksom det finns dagar i livet, då allt syns oss mörkt och hopplöst, så finns det speciella skörde- eller lidandesinkarnationer. Människorna sakna den kunskap om livet de behöva för att kunna förstå och bedöma. Det fordras vetskap om fler fakta än människorna förfoga över, då de tro sig kunna generalisera sina egna eller även mänsklighetens erfarenheter under några tusen år. När mänsklighetens historia blir publicerad, en historia som sträcker sig över 21 miljoner år, då först få vi de perspektiv på livet som ge oss möjlighet att förstå.

22.8 Vad historien kunde lära oss

¹Åtminstone en sak har historien lärt oss, borde den kunna lära oss, och det är att mänskligheten alltid befunnit sig på barbarstadiet eller i närheten därav, att ingen nation uppnått kulturstadiet och att alltid stor risk föreligger för att vilken nation som helst när som helst snabbt kan sjunka ner till barbari, stupiditet och omänsklighet. Vad berättigar till den tron, att uppnådd nivå alltid kan bibehållas? Den är en illusion, och att tro på den är ett stort misstag. Den, som icke oavslåttligt arbetar på att nå högre, sjunker i stället. Det finns intet stillastående. Omgiven av gelikar på samma nivå har man kanske svårt att inse detta, emedan kollektiviteten alltid utgör ett gemensamt stöd. Men i nerdragande miljö är det en annan sak. Allmänna suggestionen verkar i längden omärkligt nivellerande. Och i vilken omgivning som helst blir alltid den “prickad” (för att använda ett mildt ord) som strävar att nå över den allmänna nivån. Intolerans liksom avund äro mäktiga motiv ännu på civilisationsstadiet.

²Den, som studerar historien med deltagande för det mänskliga, måste inse, att oförfalskade världshistorien är berättelsen om dårskaper, illgärningar och förvändheter, allt uttryck för livsokunnighet, omänsklighet och vidskeplighet, omstrålad av barbariets gloria. Detsamma gäller i stort sett även oförfalskade historien om religionen sådan denna tagit sig uttryck i människornas liv. Den som inser detta har lärt något av historien, har lärt vad den kan lära.

³Historien visar oss, hur människan betar sig på barbar- och civilisationsstadierna, vilka ideal – rikedom, ära och makt – hennes ledare och föredömen uppställt för sig. Den visar oss, hur de regerat med hatets, illusionernas och fiktionernas makt. Den visar, hur långt människorna voro från tanken på hela mänsklighetens väl. Hade de vetat, att de skulle återfödvas hos de folk de

förföljt, i de nationer de utplundrat, så hade de av pur egoism handlat på motsatt sätt.

⁴Det är med vår världshistoria som med vår kultur. Båda höra hemma på de två lägsta utvecklingsstadierna. De båda världskrigen borde kunnat öppna ögonen på folk. Men efterföljande generationer ha i sin självförträfflighet alltid svurit sig fria från “fädernas missgärningar”, liksom kyrkan från kyrkans missgärningar under ett par tusen år. Ännu har man icke förstått symbolen “Se människan!” Den betyder: “Sådan har du varit. Sådan kan du åter bli när som helst.” Föga tyckas de ha lärt av historien, vars värde prisas i alla tonarter. Släpp bara loss vilddjuret, och nationer förinta varandra! Ty människan kan när som helst förvandlas till ett vilddjur, och sådan förblir hon tills hon insett allt livs enhet och nödvändigheten av vilja till enhet.

⁵Den praktiska slutsats man måste dra av allt historiskt studium är, att det är på tiden att medmänsklighet och sunt förnuft få ett ord med i laget vid genomförandet av statlig och samhällelig politik.

22.9 Historien har alltid förfalskats

¹“Historien är segrarnas historia.” (Herbert Tingsten) Detta yttrande är fullt i överensstämmelse med esoterikernas vetenskap om historiens otillförlitlighet. De härskande, den härskande “vetenskapliga opinionen” har alltid tillsett att “nyupptäckta” historiska fakta givit anledning till ny omdiktning. Historien undergår en ständig omarbetning. Historien kan göras till vad maktavarna bestämma.

²När en gång de äkta historiska urkunderna få bli publicerade, komma vi (då reinkarnerade) att finna, hur allting blivit förfalskat, så att det skulle motsvara tidens möjlighet till uppfattning, och därmed idiotiserat. Denna publicering måste vänta till om c:a 500 år, då tongivande minoriteten av mänskligheten förvärvat kunskapen om verkligheten. Innan dess vore ett tillrättaliggande av historiens uppgifter meningslöst, ty historien har alltid förfalskats. Först när människorna förvärvat kunskapen, kunna de också inse det historiska vetandets otillförlitlighet.

22.10 Religionshistorien

¹Historikerna äro hänvisade till mycket grumliga källor. Därför ha de icke kunnat redogöra för religionernas uppkomst. Men även om historikerna hade vetat sanningen, hade de aldrig fått säga den. De ha alltid måst anpassa sina framställningar efter vad samtidens maktavare önskat.

²Den teologiska lögnen, att humanismen kommer från kristendomen, borde varje historiekännare kunna vederlägga. Kyrkan har försvarat slaveriet. Kyrkan har varit intoleransens symbol. Kyrkan har alltid varit frihetens fiende. Att historikerna icke kullkasta lögnerna och upplysa oss om sanningen, räcker som bevis för att de alltjämt gå i maktens ledband.

³Vad veta historikerna om Grekland på Orfevs tid, sju tusen år fvt? Vad veta de om det “andliga” livet omkring vår tidräknings början? Teologerna veta icke ens, att Jeshu och Christos–Maitreya voro två olika individer; att Jeshu var ett kausaljag, som under den inkarnationen blev ett essentialjag (46-jag); att Christos var ett 43-jag, som sökte lära mänskligheten skillnaden mellan det mentala och det essentiala och därmed sökte länka in medvetenhetsutvecklingen på strävan till enhet, så viktig för förståelse och tillgodogörande av de kosmiska vibrationer som skulle genomströmma mänskligheten under de följande två tusen åren (Fiskarnas zodiakepok). Allt detta, som varenda esoteriker vet, äro teologerna och religionshistorikerna aningslösa om.

⁴Religionshistorikerna leta förgäves efter de äkta paulinska breven och sanna historiska skildringar från första kristna tiden. De ha tydligen ingen aning om med vilken grundlighet teologiska fanatismen lyckades förinta alla “bevis”. De äkta historiska urkunderna finnas visserligen kvar. Men publicerade bli de först, när kristenheten av sig själv insett de teologiska dogmernas ohållbarhet. De, som varit upphovsmännen till lögnerna, ska i nya inkarnationer få lära sig inse sanningen och förkunna den. “Bliven icke många lärare.” Den varningen har aldrig

förstått. Den gällde de oinvidga, som alltsedan dess varit lärare. Människan har fått sitt förnuft för att använda det rätt, icke förneka det, icke missbruka det. Många arbeta på att förstöra det, förstöra själva verklighetsinstinkten (som just är vad symbolisterna kallade "syndafallet"), förutsättningen för förvärvet av "intuition".

22.11 Historiskt betraktelsesätt

¹Historiskt betraktelsesätt är fikcionalism, ty historien är i stort sett en samling legender. De lärde äro historiskt lärda. De veta vad författare skrivit genom århundraden. Men det vetandet ger icke kunskap om verkligheten, icke en gång kunskap om de väsentliga faktorerna i förflutna skeendet.

²Historien är i sitt nuvarande skick ingen lära i rätt tänkande, ger ingen verklig kunskap om det förflutna. Den är historikernas syn, subjektivisternas funderingar över sådant som de sakna möjlighet att utforska. Historien ger icke lärdom för livet. Den är ännu långt ifrån att kunna draga de generella slutsatser som erfordras för all kunskap. Historiens filosofi består av godtyckliga konstruktioner. Människorna sakna ännu förmåga att uppdaga orsakssammanhangen. "Historiska fakta" äro, när de icke stödja sig på av alla konstaterbara fakta, till största delen fiktioner.

³Det är särdeles betecknande för mänsklighetens totala desorientering i verkligheten, att allting måste vara historiskt betingat för att bli godtaget såsom vetenskap. Men det är kunskapen om verkligheten, som är mänsklighetens sanningsgrund, och den tillhör icke det förflutna utan framtiden. Sanningen är en framtidens sak. Den som ser bakåt är bakåtsträvare.

⁴Filosofi och vetenskap sakna kunskapsgrunden och måste såsom en sista utväg tillgripa historien såsom kunskapskälla och sanningskriterium. Detta fastän de lärde samtidigt hävda, att vi först nu äga förutsättningar att utforska verkligheten och att allas uppfattningar i flydda tider varit idel vidskepelse. Historikerna tyckas icke en gång lagt märke till den eklatanta motsägelsen.

⁵Ett av de många tecknen på mänsklighetens totala desorientering i kunskapshänseende är historikernas förtvivlade försök att utvinna något ur historien. Den synes dem liksom det enda fasta att hålla sig till. Om de visste, hur föga det finns av verklighetsinnehåll i denna samling legender, skulle de icke jämra sig så mycket över den historielösa människan. Det är ett fattigdomsbevis att behöva fylla sin medvetenhet med dylikt, när det finns så mycket att utforska i nuet. Sedan filosofien lämnat människan i sticket, vetenskapens dogmer om materiens och energiens oförstörbarhet exploderat med atombomben, återstår för den arme orienteraren endast historiska betraktelsesättet. Hur grymt att nödgas beröva honom även den fiktiviteten!

⁶Laurencys *De vises sten* innehåller en uppsats om historien såsom vetenskap. Det finns historiker som gilla uppsatsen och sedan gladeligen fortsätta med sina historiska källforskningar för att kunna skildra historiska skeendet. Historiens illusivitet och fiktivitet ha de tydligen icke genomskådat.

⁷Däremot kan man förstå dem som läsa historia, icke för att godtaga den såsom verklighetsskildring utan för att kunna veta vad andra tala om, när de anspela på innehållet i historiska berättelser. De anse sig icke "bildade", om de icke äro orienterade i det allmänna historiska vetandet. Det kan man säga höra med till "kulturens offerväsen". Man lär sig sagor och låtsas tro på dem för att kunna vara sällskaplig.

⁸Det historiska betraktelsesättet låser fast framtiden vid det förflutna, gör mänskligheten blind för att allt liv är förändring, blind för de nya faktorer som verka ständig förändring, för de nya ideernas makt. Det historiska betraktelsesättet är lika förfelat, lika förvillande och desorienterande som de teologiska och filosofiska, i många avseenden även de vetenskapliga.

⁹Historikern förfalskar det nya genom att försöka tolka det med de fiktioner han insupit i historien. Som om icke varje ny revolutionerande upptäckt innebar fullständig brytning med det gamla.

¹⁰Historiemoralisterna fördöma nationer för misstag begångna i det förflutna, vägra erkänna det

goda som dock gjordes, vägra förstå till exempel Englands radikalt nya hållning gentemot kolonialismen. Dylik inställning vittnar om hatets illvilja, okunnighet och omdömeslöshet. Man skulle kunna tro, att för historikern mänsklighetens framtid ligger i det förflutna. Men historien ger ingen vision, och "utan vision gå folken under". I esoteriska ordnarna fick neofyten lära sig att aldrig se tillbaka utan lämna det förflutna bakom sig. Han skulle rikta uppmärksamheten mot det övermedvetna, icke det undermedvetna.

¹¹Det "historiska sinnet" eller det ännu finare "levande sinnet för den historiska verklighetens egenart" är, liksom Kants rena apperception och Fichtes intellektuella åskådning, tydligen något alldeles obegripligt fint. Sunt förnuft torde böra få ha ett ord med i laget. Det taxerar icke obevisbara så kallade historiska fakta särdeles högt.

¹²Ett exempel på historisk uppfattning ger den fint bildade Zachris Topelius, som i en dikt kunde skriva om Voltaire: "Han hade intet hjärta men huvud det var gott." Detta kunde sägas om denne alltuppoffrande hjälte, förkämpan för frihet, rätt och sanning i en förljugen värld!

¹³Blott en ytlig bekantskap med den esoteriska historien befriar för alltid från allt vad historiska betraktelsesätt heter.

22.12 *Historisk bildning*

¹Historisk bildning är vetande om den fiktiva historia som allmänt godtagits såsom verklighetsskildring. Det betänkliga med detta slags bildning är att den förstärker inneboende tendensen till dogmatiskt tänkande på felaktiga grunder. Det värsta är ändå icke detta, utan att det förflutna skeendet varit något så totalt annorlunda och att just den verkliga kunskapen om det förflutna skulle ha lyft mänskligheten upp på ett högre plan i medvetenhetsutvecklingen.

²Även om historien är en samling legender, har den icke desto mindre betydelse för människorna. Ty i dessa legender äro inflätade de ideer som utgöra idéhistorien, mänsklighetens "andliga arv". De, som leva i fiktionernas värld, människornas värld, måste ha vetskap om de fiktioner som ligga till grund för mänsklig syn på tillvaron och allmänmänskliga betraktelsesätt, ty utan dessa sakna de möjlighet till själslig kontakt med andra individer. Vi måste ha förståelse för de illusioner och fiktioner människorna "leva på", hur erbarmligt det livet än är.

³De, som ska vara lärare, verka bildade eller "kulturella", böra givetvis ha studerat världshistorien. Icke därför att den ger kunskap om det förflutna utan därför att den ger vetande om vad de kulturella kalla historia. Historievetandet skadar alltså icke, ifall man behåller i minnet, att historiens musa Clio är sagoförtäljerska och att c:a 90 procent av det historiska vetandet är felaktigt. Men skall man tala med historiker, bör man veta vad de betrakta som historia. Annars anses man såsom "obildad" eller "historielös" och kulturell analfabet.

⁴Men esoterikern har ej så stora pretentioner. Det vore orimligt begära, att professorerna i historia skulle begrava sin historia i arkivet för avlagda vidskepelser. Det blir icke förrän esoteriska historien publicerats, och det dröjer många generationer ännu.

22.13 *"Den historielösa människan"*

¹Historikerna kalla den "historielös" som icke har kännedom om historikernas åsikter om det förflutna. De tala om och beklaga "den historielösa människan". Men historielös är just vad människan alltid varit. Ty den historia historikerna författa är fikcionalism, diktning på grundval av ytterst tvivelaktiga fakta. Kausalforskningen (kausalljagens konstaterande av fakta i det förflutna) har övertygande klargjort, att det förflutna i väsentliga avseenden såg helt annorlunda ut. Historikerna röra sig med ofullständig vetskap och det allra ytligaste, äro aningslösa om de underliggande, de verkligt bestämmande faktorerna, om dem som skulle ha givit livskunskap och möjliggöra att lära något av historien. Att vara bunden vid den historien är att få sin grundläggande livssyn för alltid snedvriden.

²Man är "historielös", icke därför att man ej studerat historikernas konstruktioner, utan därför

att man är främmande för den historiska sagoatmosfär som de historiskt bildade leva i. Man är utesluten ur den fiktitivitetens gemensamhetsmedvetenhet som historien skänker sina läsare. I de så kallade kultiverade kretsarna anses den vara "obildad" som icke har vetskap om de historiska sagorna, legenderna och skvallerkrönikorna. Då återstår frågan, vari livsvärdet består. Är det att ha reda på vad livsokunniga haft för olika livsuppfattningar i historisk tid?

³Om exoteriska historien ägde något livsvärde, skulle den ge oss kunskap om människan och mänskliga medvetenhetsutvecklingen. Den kunskapen få vi emellertid endast i esoteriska historien, som ännu icke publicerats. Även de historiskt och klassiskt bildade äro "historielösa" i en utsträckning som de äro aningslösa om. Den levnadsvishet greker och romare skänkt oss var icke deras egen utan en gåva de själva mottagit från de esoteriska kunskapsordnarna. De ideer, som beteckna "den nyare tidens" genombrott, voro ideer som genom de under renässansen upptäckta pytagoreiska manuskripten återgavos åt mänskligheten. Historielösa äro de som aldrig varit invigda i den verkliga kunskapen om verkligheten, livet och det förflutna.

⁴Ifall världshistorien till stor del är amsagor och rövarhistorier, skandalskriverier och brottmålsannaler, skvaller och förtal, så kanske "den historielösa människan" icke gjort så stor förlust. Vill hon lära känna människan på olika utvecklingsstadier, så kan hon lära det genom att studera vår tid. Bolsjevismen och nazismen visar människan på barbarstadiet, hurusom större intellekt kan göra individen till sataniskt vilddjur.

22.14 Det marmorskimrande Hellas

¹Ett exempel på historia såsom fantasikonstruktion är det marmorskimrande Hellas, som antikarvets beundrare trolla fram med hjälp av några grekiska författare, ett Akropolis och några orakeltempel. Det landet har aldrig existerat. De, som levde där på den tiden, märkte föga av dessa ideal. Livet där var som hos oss. Men historia och litteratur ha aldrig skildrat verkligheten så som den verkligen var.

²Talet om den grekiska kulturen är en sanning med mycket stor modifikation. Det har aldrig funnits någon grekisk kultur, om man därmed avser ett folks kultur. Det var ingen nation utan en esoterisk klan om c:a 400 invigda, som kunde framträda offentligt och verka inom områdena för arkitektur, bildhuggeri och litteratur. De misslyckades i sina försök att göra nationen till kultur-nation. Hur de blevo behandlade, tycks man ha glömt bort. Platon var den ende av de stora, som icke förtalades och misstänkliggjordes av atenarna, ehuru även han fick pröva på att bli såld som slav av en "utländsk" furste.

³Historikerna hylla det "antika arvet", vari de inräkna atenarnas demokrati. Hur ovälkomna genierna voro i demokratiska Aten, framgår bäst av att atenarna dömde till döden eller landsförvisade alla sina stora män med Perikles och Platon som enda undantag. Det där talet om "antika arvet" får nog förstås på rätt sätt och icke i alltför generell betydelse. "Den hellenska andan", som man väsnas om, är en typisk historisk fiktion.

22.15 Oswald Spengler

¹I sitt arbete *Västerlandets undergång* har Oswald Spengler uppträtt såsom den ende historiefilosof som förstått att tolka världshistorien. Naturligtvis har han misslyckats såsom alla exoterister måste misslyckas. Människan saknar möjligheten konstatera de fakta om tillvaron, om skeendet (det förflutna skeendet inräknat), vilka kunna erhållas endast av individerna i femte naturriket. Det hindrar icke, att många esoterismer kunna upptäckas i hans skrift, esoterismer som genom planethierarkiens försorg redan tillförts mänskligheten. Givetvis är det endast esoteriker, som kunna igenkänna dessa som verkliga fakta. Till dessa esoterismer kan man räkna hans hävdande, att mänsklighetens historia består av epoker av sådan räckvidd, att mänskligheten saknar möjlighet att konstatera eller överblicka desamma. Civilisationer och kulturer ha avlöst varandra utan att historikerna kunnat ha en aning om dem, i Lemurien, i Atlantis och även på

nuvarande kontinenter. En aning föresvävar Spengler, att kulturer födas och dö liksom fallet är med organismer. Formförvandlingslagen gäller för alla livsföreteelser. Naturligtvis anar han ej denna lags existens. Icke heller kan han förstå dess innebörd och nödvändighet. Kulturer uppstå. De försvinna, när de fyllt sin uppgift i medvetenhetsutvecklingen. Det finns lika många från varandra skilda kulturer, som det finns utvecklingsnivåer i mänsklighetens utveckling.

²Liksom Spencer använder Spengler beteckningen "organism" på andra livets företeelser. Även om analogier förefinns (som i alla livsföreteelser), är det misstag att så fullständigt identifiera dem, att man ger dem samma beteckning. Det allmänna, gemensamma är konstant. Men för att upptäcka detta allmänna fordras esoterisk kunskap. Inse detta gör först den som förvärvat esoterikens vetande. Beklagligtvis retar detta tal de lärde, men det är deras eget fel. De borde icke sätta sig på så höga hästar. En smula ödmjukhet skulle icke missklä dem. En smula insikt om deras vetandes oerhörda begränsning borde lära dem att av princip undersöka allt och göra det grundligt – även det som förkastats såsom grov vidskepelse.

³För Spengler äro alltså kulturerna organismer, underkastade samma lagar som varje annan organism. I likhet med alla organismer ha de också en själ. Spenglers skildring av dessa kultursjälar vittnar om en ofantlig beläsenhet och en mäktig fantasi. I all denna orimlighet kan esoterikern dock urskilja flera ideer (platonska ideer, kausalmedvetenhetens ideer), som Spengler tydligen fått en förvrängd vision av. Där finns "historiens idé", den plan för mänsklighetens medvetenhetsutveckling, som undan för undan utarbetas av planetregeringen. Där finns idén om allt levandes inordnande under allmänna "gruppsjälar", dessa levande kausalformer och mentalformer, som äro uttryck för det gemensamma hos alla slags gruppbyggnader.

⁴Som så ofta ifråga om exoteriska filosofer ligger Spenglers förtjänst i kritik av de okunnighetens teorier och fantasikonstruktioner som gjort våra historiska begrepp till idel fikcionalism. Genom sin kritik förbereder han den esoteriska synen på historien och röjer väg för den historieuppfattning som vilar på verklighetens fakta och verkliga kunskapen om det förflutna.

22.16 Väsentliga insikter för studiet av historien

¹Naturligtvis finns det företeelser i det förflutna som vi böra ha vetskap om. Sedan vi lärt känna mänskligheten på barbarstadiet för att kunna förstå motsvarande yttringar i vår egen tid, behöva vi få de sporadiska glimtarna från mycket kortvariga kulturrepoker och de stora gestalter som verkat banbrytande med de ideer om verkligheten och livet som befrämjat utvecklingen och som åtminstone eliten kunnat uppfatta samt kampen mot godtycke, rättslöshet, omänsklighet och för universellt broderskap och vilja till enhet. Vi få då lära oss åtskilligt om vad som ännu återstår att förverkliga och hur obefogat allt skryt om "vår höga kultur" är. Bedrives historieforskningen på rätt sätt, få vi också möjlighet att förstå skillnaden mellan demokrati och demagogi, hur sådana figurer som Lenin, Mussolini, Hitler, Stalin, Mao etc. kunde få makt att leda folken mot undergångens brant. Historikerna ha saknat förutsättningar att studera folkpsykologien, ett mycket viktigt område inom historieforskningen.

²Historikerna syssla med det individuella (das Einmalige). Men det saknar intresse för dem som förvärvat perspektivmedvetenhet. Icke underligt, att mänskligheten icke kunnat lära sig något av historien. Emellertid är denna historikernas uppfattning direkt falsk. Individens fel och brister äro människans och gälla för alla på de olika utvecklingsnivåerna. Allt individuellt är gemensamt för något visst kollektiv. Och det är det kollektiva man finner genom att studera individen. Det är det kollektiva vi behöva få kunskap om. "Se människan. Sådan är hon, sådan är du, sådan är jag." Allt vad vi en gång varit finns latent i det undermedvetna och kan lättare väckas till liv än psykologerna ha en aning om. För övrigt måste allt vad som hittills gällt inom psykologi och pedagogik utrensas och esoteriker få möjlighet att komma till tals.

³Historikerns uppgift är alltså att bortse från det individuella och söka det generella, det som är gemensamt och ständigt på nytt återkommer som i cirkel.

⁴En viktig sak är att konstatera hatets verkningar i historien, så att mänskligheten äntligen lär sig inse, att den befinner sig på hatstadiet (repulsionens stadium), att förföljelse av oliktankande är ofrånkomlig och konstatera de olika utslag av förföljelse som förekommit. Med dylikt lär sig mänskligheten något av historien.

⁵Förhållandet av dem som strävat efter makt, ära, rikedom etc. måste upphöra. Hjältemod är en god egenskap men kan uttryckas på annat sätt än genom slaktningar.

⁶På kulturstadiet är personligt skvaller, alldeles särskilt ofördelaktiga, nedsättande omdömen, uteslutet. Även det lovprisande berömmet och helgonpanegyriken verka infantila. Dels äro alla personliga omdömen subjektiva. Dels är det icke historikerns uppgift att vara moralist.

⁷Lagen för födelse (återfödelse), lagen för tillväxt, lagen för mognad och lagen för avveckling äro delar av förändringens universallag. Den gäller för allt, för såväl raser, nationer, civilisationer som för individer. När det bär uppåt, tror människan i sin okunnighet att detta kan fortsätta i all oändlighet. När det bär nedåt, tror hon på alltings undergång.

22.17 *Verkliga uppgifter för historikerna*

¹En verklig, stor uppgift för historiker skulle vara att göra en översikt över de skändligheter som begåtts av mänskligheten i historisk tid, av kyrkan, av de makthavande, av regerande samhällsklasser – patricier och plebejer – av bolsjeviker, nazister etc. Också slaveriets historia är ett oskrivet kapitel. Därtill hör en skildring av de olika raffinerade tortyrsätten etc. Då kunde man lära något av historien. Den historiska okunnigheten i hithörande avseenden är otrolig. Det är på tiden att man även i skolorna får lära sig något väsentligt, lära något om den mänsklighet som skryter med sin civilisation och sin kultur.

²De vanliga läroböckerna i historia ha skrivits i avsikt att försvara rådande politiska och sociala förhållanden. Med rätta har sagts, att historien är de makthavandes historia.

³Vore det icke en uppgift att försöka ge en allmän överblick över de olika politiska systemens konkurshistoria? Lika viktigt vore en intoleransens, åsiktsförtryckets förföljelsehistoria med framvisande av de otaliga martyrerna för sanningen inom religion, moral, samhällsväsen, vetenskap etc.

⁴Att esoteriken hemlighållits, beror uteslutande på förföljelsen från teologernas sida. De, som icke godtogo kyrkans lära, torterades och brändes på bål. Ännu i mitten av 1800-talet kunde ingen "ateist" få anställning eller räkna på kunder. En "fritänkare" betraktades såsom en "farlig person", rentav som en "förbrytare", med vilken ingen "hederlig person" kunde umgås. Överraskande många tyckas vara okunniga om och historikerna tyckas genomgående ha tegat om dessa olidliga förhållanden. Det är på tiden att sanningen sägs om denna censur, det tryck allmän opinion utövat på läroboksförfattare, vilka riskerade att aldrig få sina böcker antagna för skolbruk.

⁵Det värdefullaste i historien är idéhistorien. Men den får icke, som den lätt gör, vara så detaljrik att den dränker ideerna. Ideerna må insättas (om så låter sig göra) i historiska sammanhang, men endast så mycket därav som erfordras för klargörande av idéns uppkomst. Ovisst är om detta i de flesta fall är möjligt, enär ideerna tillhöra idévärlden och ha insmugit sig genom i esoteriken invigda.

⁶Det är ynkligt, att ännu ett par århundraden efter Voltaire historikerna syssla med barbariska krigshistorien och vad därtill hör i stället för att fortsätta Voltaires banbrytande verk om kulturhistorien (i fyra kraftiga band), *L'Essai sur les meurs*.

22.18 *Den verkliga historien skall en gång publiceras*

¹I nästa århundrade kommer en esoteriker att behandla den mänskliga utvecklingens historia. Det blir något helt annat än det som nu kallas historia, en historia så som den skall skrivas, en historia som hjälper mänskligheten att bättre förstå den verklighet som omger den och som klargör livets mening.

²Att esoteriska historien, när den en gång får offentliggöras, kommer att medföra en total “omvärdering av alla värden”, är givet.

³När planethierarkien tillåter publiceringen av planetens historia och särskilt de tolv tusen senaste årens, skall mänskligheten baxna inför de gamla historikernas okunnighet om verkliga skeendet och undra, hur sådan missuppfattning varit möjlig. Men den tillåtelsen kommer icke, förrän filosofer och vetenskapsmän godtagit hylozoiken såsom enda verkligt hållbara arbetshypotesen. Till dess få de irra omkring i sin okunnighets labyrinter utan någon ariadnetråd.

⁴I längden skall det i alla fall icke gå att söka ihjältiga esoteriken. Ett framsteg kan i alla fall noteras. Man har slutat att avhåna och förlöjliga den. Den fullständiga blindhet, vetenskapsmännen visa prov på gentemot den verkliga kunskapen, bekräftar Platons sats, att kunskap är återerinring. De som icke varit invigda förstå den ej.

⁵De framtida historiker, som – med kunskap om verkligheten och livet och möjlighet att i idévärlden konstatera historiska fakta – i detalj följa det historiska skeendet, komma att visa, att vad som i dag utges för historia i alltför många avseenden är konstruktioner av otillräckliga fakta och till över 90 procent fikcionalism. Hur exoteristerna än forska, ha de ingen möjlighet att sakligt riktigt redogöra för det förflutna. De ha ingen chans att gissa rätt.

22.19 Esoterikerns historia

¹För esoterikern finns det två slag av historia. Det ena slaget är det han lär sig avläsa i planetminnet, allt som i alla avseenden (alla tre verklighetsaspekterna) berör skeendet i det förflutna. Det andra slaget är hans egen historia, tillgänglig i hans kausalminne. Det innehåller vad han upplevat, bearbetat av erfarenheter genom alla inkarnationerna. Där finns hans kunskap, hans förvärvade egenskaper och förmågor, tillgängliga när han blivit kausaljag.

²Studiet av människans föregående inkarnationer är intet nöjsamt företag. En mänsklighet på hatstadiet, totalt desorienterad i tillvaron, offer för allsköns ideologier och idiosynkrasier, nedärvda och genom uppfostran påtvingade fördomar av alla slag med livsfientlig inställning, erbjuder intet glädjande skådespel för esoteriker. Men studiet ger kunskap, om människan på många olika utvecklingsnivåer, om grundtendensens yttringssätt, om skördelagen, ödeslagen, om utvecklingslagen, för att nämna endast några få livsfaktorer. En statistisk bearbetning av en omfattande undersökning skulle utgöra ett värdefullt material för studiet av medvetenhetsutvecklingen, visa allas beroende av alla i de flesta avseenden och alltså kollektivitetens betydelse, särskilt som hämmande faktor. Man får vara Leadbeater tacksam för hans banbrytande insats på detta forskningsområde. Ett lagarbete av kausaljag med psykologi, kulturhistoria, idéhistoria etc. som specialiteter skulle radikalt förändra härskande historiska med flera betraktelsesätt.

22.20 Världshistorien är världsdomstolen

¹Historikerna äro ovetande om de högststående “förhistoriska” kulturer, som blomstrade icke endast i Lemurien och Atlantis utan även på de nuvarande kontinenterna; sådana i Indien, Egypten, Persien, Mesopotamien, Sydafrika, Peru, Mexiko, Grekland under de senaste 50 000 åren. Samtliga gingo under därför att de i sin självhärlighet trotsade lagen för sådd och skörd. Vår civilisation löper stor risk att gå samma väg.

²Skördelagen gäller icke endast för individen utan även för kollektivet (litet, större, stort). Livsansvarigheten är något som mänskligheten fortfarande är aningslös om. Teologerna ha sört för den saken. Men den finns. Det är därför världshistorien är världsdomstolen, en insikt man icke förvärvar i historikernas historia. De ha aldrig sett vad man skulle kunna lära av historien, fastän de naturligtvis bestrida den satsen. Frågas: varför läser man annars historien? För dess rövarhistorier? Historien är oskriven ännu.

22.21 Zodiakepoker

¹Den esoteriska historien är indelad i zodiakepoker om c:a 2500 år. Dessa kännetecknas av helt olika slag av "kulturer", världs- och livsåskådningar. Esoteriska historien är historien om ideerna och dessas förverkligande i de olika zodiakepokerna, som äro de verkliga epokerna.

²Liv är förändring, ändamålsenlig förändring, kontinuerlig utveckling av medvetenheten genom formförändring, även uttryck för rytmen i tillvaron. I en zodiakepok förekomma även serier av småepoker. Men man kan i stort sett indela varje zodiakepok i tusen år av tillväxt, femhundra år av uppnådd, avsedd utvecklingsnivå och tusen år av långsam avveckling. Det bör tilläggas, att nuvarande exoteriska kunskapen och insikten icke räcker för att ens efteråt kunna konstatera detta faktum. Därtill erfordras ett helt annat forskningsmaterial än det som stå exoteriska historikerna till buds. Faktorer som verkat förvillande ha varit dels de olika rotrasernas samtidiga existens, dels inkarnerande klanerna på olika utvecklingsstadier. Att enstaka individer eller smärre grupper förekomma även under de två andra perioderna, är riktigt och beror på individens eller grupperns motiv.

22.22 Männsklighetens esoteriska historia: allmänt

¹Männsklighetens historia alltifrån monadernas övergång från djurriket till människoriket är redogörelsen för mänskliga medvetenhetsutvecklingen och det bruk människorna gjort av de materiella möjligheter de haft och de energier som genomströmmat deras höljen. Den historien är i stort sett livsokunnighetens och förblindande egoismens misstag i alla livsrelationer.

²Männskligheten, som består av c:a 60 tusen miljoner individer, indelas i en serie medvetenhetsklasser, bestämda av tidpunkterna för mänskliga monadernas övergång (transmigration, kausalisering) från djur- till människoriket.

³Åldersklasserna äro i sin tur indelade i klaner bestående av individer som kausaliserat samtidigt. Klanerna äro av olika storlek, i regel ett par miljoner individer i varje.

⁴Äldsta åldersklasserna ha transmigrerat på andra klot och överförts till vår planet i olika omgångar. Yngsta åldersklassen blev människor för drygt 21 miljoner år sedan. Den befinner sig fortfarande på barbarstadiet.

⁵Fysiska människlighetens historia är c:a 21 miljoner år gammal, Lemuriens c:a 17 miljoner, Atlantis c:a 6 miljoner och ariska kontinenternas historia c:a 100 000 år.

⁶"Inkarnationsmakterna", som övervaka individernas återfödelse, tillse att människorna få tillfälle att inkarnera, när de ha utsikter att lära något av sina inkarnationer. Alltså: vad som ser ut som människlighetens fortgående utveckling beror på att klaner på allt högre utvecklingsstadier inkarnerat.

22.23 Esoterisk historia: de senaste tolv tusen åren

¹Nuvarande människlighetens världshistoria tog sin början vid Poseidonis undergång år 9564 fvt (vårdagjämningspunkten i Kräftans konstellation). De få människospillror, som överlevde katastrofen, den flodvåg som svepte över kontinenterna och den fimbulvinter om tre år som följde därpå, saknade alla förutsättningar att bygga upp någon ny civilisation. De fem tusen år, som följde närmast efter katastrofen, har ännu ingen esoterisk historiker berättat något om. Man undrar icke över om historikerna famla i mörker.

²Framtidens esoteriska historiker ska omtala för oss, hur det verkligen stått till under de fem senaste zodiakepokerna, alltsedan då Poseidonis sjönk och planethierarkien drog sig tillbaka och överlämnade åt människligheten att sköta sina egna affärer.

³Under denna period om tolv tusen år ha huvudsakligen klaner på barbar- och lägre civilisationsnivåerna fått inkarnera. Också dessa måste få sin chans att orientera sig utan hjälp och därmed tvingas till egenaktivitet. Resultatet framgår av vår så kallade världshistoria, som i

huvudsak (för den som kan se) vittnar om ohöljt barbari. Vändpunkten tycks ha inträffat under 1500-talet med ökad opposition mot andliga tyranniet, varefter franska revolutionen markerade en höjdpunkt i frigörelseprocessen, som i vår tid tycks tagit ökad fart. De båda världskrigen medförde allmänt kaos i politiskt, socialt, ekonomiskt och kulturellt avseende. De gamla ideologierna befinner sig numera på avskrivning, och mänskligheten söker desperat efter möjligheter till nyorientering. Vi uppleva samma slags kaos som vid övergången från Vädurens till Fiskarnas zodiakepok. Att Fiskarnas epok om 2500 år varit en barbariets epok, torde den omdömesgille lätt inse.

⁴De esoteriska kunskapsordnarna ha visserligen funnits, men det var endast under korta perioder, kulturella höjdepoker hos vissa nationer i Indien, Egypten, Grekland och Rom, som de fingo tillfälle att påverka ett visst kulturskikt, som därefter kunde sprida glans över sin tid.

⁵C:a 85 procent av i vår tid inkarnerade mänskligheten befinner sig på barbar- och civilisationsstadierna. De övriga 15 procenten på kultur- och humanitetsstadierna bli i hög grad hämmade i sin medvetenhetsutveckling genom att behöva inkarnera i högst olämpliga, desorienterade miljöer. I de flesta fall komma de först i sjätte levnadsåldern (35–42 år gamla) till den omorientering i sin livsåskådning som möjliggör återerövring av förut uppnådd nivå. Många lyckas aldrig, så absorberade de blivit av påtagna livsuppgifter, få tid till omtänkande i och för befrielse från inlärd ideologi.

⁶Det hoppingivande i nya Vattumannens zodiakepok är, att den esoteriska kunskapen fått offentliggöras, varmed den intellektuella eliten på civilisationsstadiet (den i olika avseenden ledande) fått möjlighet att orientera sig i verkligheten genom en alltigenom överlägsen arbetshypotes. Naturligtvis dröjer det, innan alla de gamla inrotade ideologierna (särskilt den teologiska), som ha sin fasta förankring i emotionalmedvetenheten, blivit definitivt eliminerade. Utrensningsarbetet pågår emellertid för fullt, beklagligtvis med överdrifter hos dem som insett de gamlas ohållbarhet men icke ha funnit någon fast kunskapsgrund.

22.24 *Ur judarnas historia*

¹Judafolket utgjorde före babyloniska fångenskapen en samling fåraherdar och rövare (karavanplundrare). För att få slut på de ständiga överfallen beslöt babyloniska regeringen att göra ett generalsvep genom landet och bortföra hela befolkningen (något tiotusental) till Babylonien för att om möjligt civilisera den. Begåvade judeynglingar sattes i templen för att lära, fingo tillgång till arkiven och tillåtelse göra utdrag ur de symboliska skrifter de funno däri. Sedan judarna återkommit till Palestina, omarbetade de symbolerna och de symboliska berättelserna till det gamla testamente vi känna. Denna bok är med andra ord i stort sett en jätteförfälskning. Det ligger onekligen en ironi i detta, att den mest fysikalistiskt inställda nation, för vilken det icke fanns något överfysiskt, skall för eftervärlden framstå som den mest religiösa, tack vare skickligt gjorda kompilerade av esoteriska skrifter.

²Judarna intogo Palestina 1200 år fvt och utrotade urbefolkningen – män, kvinnor och barn. Det land de berövat andra förlorade de själva 1300 år senare, vilket är enligt skördelagen. De frågade icke efter Palestina under nära 2000 år, förrän det upptäcktes, att man kunde utvinna miljarder ur Döda havet.

³Planethierarkien är av den åsikten, att judarna icke ha rätt till Palestina och att hävda sig där med våld är dubbelt orätt. Hierarkien säger klart ifrån, att Palestina icke är "det heliga landet". Något sådant land finns icke och icke heller något "utvalt folk". Varje nation tror sig utvald och alla ha fel. Att varje nation tilldelats en uppgift, en "historisk mission" (som den i allmänhet förfelar), är en helt annan sak.

22.25 *Esoterikern och historien*

¹Det finns två radikalt olika världar: den exoteriska, livsokunnighetens värld, och den esoteriska, kunskapens värld. Den, som inträtt i den esoteriska och tillgodogjort sig dess syn på verkligheten och livet, kan omöjligt vända tillbaka till den exoteriska med dess emotionala illusioner och mentala fiktioner. Han kan icke längre njuta av gängse historiens och litteraturens så kallade skatter. De vittna för honom om mänsklighetens totala desorientering i livshänseende och om ett barbarstadium som väcker agoni. Han är därför ingalunda "historielös". Han har studerat esoteriska historien och därmed definitivt befriat sig från exoteriska historiens krönikor och legender. Han har icke behov av att frossa i dess emotionalitet, som motsvarar levnadsåldern 14-21 år. För honom äro litteratur och historia icke bildande, icke utvecklande, icke fördjupande, icke vidgande, icke förädlande, icke befriande från okunnighetens livsfrämmande och förvända syn på tillvaron. Han behöver icke studera barbarstadiet. Han har alltför många dagliga erfarenheter av hithörande företeelser. Tidningen vimlar av dem.

²"Nytt vin skall slås i nya läglar." Detta är enda förnuftiga betraktelsesättet. Den, som har kunskap om verkligheten, kan alltid med erforderliga fakta utforma ett tankesystem, som motsvarar esoteriken och därmed underlättar både begripande och förståelse. Att samla på hög alla olika uppfattningar, som motsvarat de olika epokenas verklighetssyn, kan vara av intresse för historiker men utgör en enorm belastning för dem som däremot söka begripa verkligheten.

³Esoterikern inser, att kunskapen om verkligheten icke finnes i det förflutna, utan att tvärtom hela historien, sådan den framställts av historiker, teologer och filosofer, matar oss med gångna tiders illusioner och fiktioner.

⁴Kunskapen har alltid funnits, eftersom vi få all kunskap från femte naturriket. Den kunskap människorna fått ha de emellertid alltid missuppfattat och icke sällan avsiktligt förvrängt. Detta är det historiska arvet. Hela exoteriska historien är en sådan lögnhistoria, att det vore riktigare vägra godtaga dess vittnesbörd i allt utom ifråga om de fakta som vi själva äro i stånd att konstatera på grund av ovederläggliga bevis.

22.26 *Slutord*

¹Numera finns denna hemliga kunskap i stor utsträckning tillgänglig för alla. Och mera blir det efterhand. Aldrig mera behöva vi gå till historien för att uppsamla de smulor vi där finna. Vi ha fått kunskapen framlagd i en begriplig form, befriad från aldrig rätt tolkade symbolerna. Vi veta alla, hur teologiens, filosofiens och vetenskapens representanter ställt sig till denna kunskap. De kunna icke ens begripa den, icke inse hur den löser otal annars olösliga problem.

²Den vishet de gamle förkunnade kan i dag hämtas direkt från den källa ur vilken de öste. Men historikern föredrar att gå över ån efter vatten.

³Hylozoiken befriar oss från livsokunnighetens spekulationer inom teologi, filosofi och vetenskap. Den visar oss livets mening och mål. Kunskapen om livslagarna ger oss rättesnöre för handlandet. Detta är själva grunden. Men sedan återstår för människan att tillämpa detta vetande i levande livet. Och därmed börja de egentliga svårigheterna, vilket mänskligheten ännu ej tycks inse. I psykologiskt avseende är människan närmast en idiot. Det tycks dröja länge, innan psykologer och pedagoger nått fram till den insikten. Man undrar, hur människorna egentligen läsa historien, eftersom den borde lärt dem åtminstone så mycket, att människorna i stort sett endast begått otroliga dårskaper. Vi behöva tydligen en historiker, som kan skriva historien så att detta blir klarlagt, som kan påvisa det barocka, det omänskliga, det förvända i mänsklighetens liv. Först då kunna vi lära oss någonting av historien, framför allt vår verkliga livsokunnighet. Ty att inse detta är första förutsättningen för livsförståelse.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Historia* av Henry T. Laurency.
Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fem*, utgiven 1995.
Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1995.